

Я РУССКИЙ!

Было время, когда тьмою
Помраченный разум мой
Русскую народность свою
Гордо почитал чужой.

Сердце мое зимно било
За святую Русь, народ,
Слово русское не мило
Проговаривал мой рот.

Я стыдился, если Славы
Сыном называли меня,
Я умолял чужие нравы,
Презрев русское племя.

Врагов следовал знамени,
Врагов подпирал в споры;
Против русского племени
Клял я в чужом таборе.

Но успев, меня озарил
Свет самосознания.
Мою гордость я удавил:
Русским почитаюся!

Сердце бьет внутренним жаром
За святую Русь и кровь,
Рот мой пользуется даром
Говоренья русских слов!

Сыном Славы называться —
Великое счастье мне.
При русских нравах остаться
Стремлю при каждом шаге!

Русских знамени следую,
Борюсь против злых врагов,
За народность, мне святую,
Готов пролить мою кровь!

1871

Я — РУСЬКИЙ!

Ще недавньою порою
Розум тьмарився мені:
Я вважав тоді чужою
Долю руської рідні.

Серце вже було безсиле
Битися за люд, за Русь,
І було вустам не миле
Й руське слово вже чомусь.

Щось шептало: сином Слави
Зватись соромно стає;
До чужого будь ласкавий
І ненавиди своє!

Під чужими прапорами
На своїх ішов я в бій,
Несусвітними словами
Кляв я руський корінь свій.

Враз побачив я святиню,
Ніби небо голубе,
І, відкинувши гординю,
Знову руським зву себе!

Серце б'ється щодобово
Все за тебе, Русь свята,
Розтуляє руське слово
Для розмов мої вуста!

Сином Слави називатись —
Це ж у мене на роду.
В руських звичаях кохатись —
Я до цього твердо йду!

Вірний руському знамену,
Я боротися готов,
За народ, за Русь священну
Я проллю і власну кров!

1871